

עפ"ת 55952/07/15 - מדינת ישראל נגד איאד אבו רמוֹז

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לערעורם פליליים

עפ"ת 15-07-55952 מדינת ישראל נ' אבו רמוֹז

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

המעוררת מדינת ישראל

במציאות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד עמיחי מרקס

נגד

איאד אבו רמוֹז

המשיב

ע"י ב"כ עו"ד ואסים דראוושה

פסק דין

1. לפני ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום לערובה בירושלים (כבוד השופט שרת זוכביצקי-אור), שנינתה ביום 18.6.15, בפ"ל 14-11-9302, בגין זוכה המשיב מחמת הספק מבוצע עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן - הפקודה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10א לפקודה; נהיגה ברכב שלא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

רקע

2. ביום 15.3.12 גזר בית המשפט לערובה בירושלים על המשיב עונש פסילה לתקופה של שנתיים, אך מצד זה, התיר למשיב נהוג על טרקטור (ת"ד 11-03-7585). המדינה ערערה על קולת העונש וביום 5.6.12 קיבל בית המשפט המוחזק את הערעור והאריך את תקופת הפסילה לפרק זמן של שלוש שנים. בנוסף, ביטל את הסיגוג של הפסילה וקבע, כי הפסילה תחול גם על נהיגה בטרקטור (עפ"ת 12-04-37461).

ביום 12.3.15 הפקיד המשיב את רישיונו בבית המשפט לערובה בירושלים.

ההליך בבית משפט קמא

3. ביום 26.11.14 הוגש נגד המשיב כתב אישום, לפיו, ביום 22.11.14, בסמוך לשעה 11:50, נהג המשיב בטרקטור בעל לוחית זיהוי 9387400, מכיוון שער שכם לכיוון צומת הנביאים ונעצר בכביש 1 ברחוב ה査נחים-סולטאן סולימן. זאת, אף שהיה פסול מלנהוג כאשר רישיון הנהיגה שלו לא היה בתוקף (פרק כ-12 חודשים קודם לכן) ומוביל שיש בידו תעודה ביטוח בת תוקף על שימושו ברכוב (פ"ל 14-11-9302).

עמוד 1

4. ביום 15.2.15, במסגרת תשובתו לאישום, טען ב"כ המשיב כדלקמן: "אנו מודים בכך כי רישיונו פקע, לא מודים בפסקה כיון שבגזה"ד שניתן לו בבית משפט לטעורה בירושלים עליו פסילה שתוגה לכך שהוא יכול היה לנוהג על טרקטור" ואילו בדיון בערעור שהתקיים בבית המשפט המחויז לא נכח מ譯译ן והמשיב "לא הבין כי כתוצאה מקבלת הערעור נאסר עליו לנוהג בטרקטור והוא נתפס כנוהג בטרקטור".

5. ביום 5.5.15 התקיימה ישיבת ההחלטה, הגישה המערערת את הودעתו של המשיב במשטרה (מצג ת/1), אשר נגבהה ע"י השוטרת רס"ל ליטל כהן. בהודעה, נשאל מהילה המשיב, האם ידוע לו שיש לו פסילה, והשיב: "**לא ידוע**". משך, נשאל מדוע הפקיד את רישיונו, והשיב, כי "אמרו לי מותר לי לנוהג על טרקטור". אז נשאל, האם רישיון הנהיגה הוא לכל הדרגות, ומסר, "**כמה אמרו לי בבית משפט**" (בש' 11-13 למצג ת/1). בהמשך, נשאל מהין נסע ולאן, והשיב: "**כמה נסעתי הזרע את הטרקטור, 10 מטר**" (בש' 17), ולבסוף, נשאל האם הוא "**יודע מהهو על הפסקה שיש לך בבית משפט לטעורה ל-3 שנים?**" והשיב: "**כן אמרו לי רק לנוהג על טרקטור.**".

6. במהלך חקירתה הנגדית של רס"ל כהן, הגיע ב"כ המשיב רישיון לרכב מס' 9387400 - הוא המספר המצוין בכתב האישום כמספר הטרקטור בו נהג המשיב - והפנה לכך, שמדובר בכלל במספר של הרכב מסווג "גרור", אשר הנהיגה בו אינה מחייבות רישיון. בסוף פרשת ההחלטה, הגישה המערערת, בהסכמה ההגנה, את דוח הפעולה שכתב השוטר ואסימן שאהין, בו כתוב: "**נסעתי אחרי טרקטור ל.ג. 9381400**" (מצג ת/2). כפועל יצא, התברר, שישנו חוסר התאמנה בין מספר הרכב המופיע בכתב האישום (9387400) לבין מספר הרכב המופיע בדו"ח הפעולה של השוטר (9381400).

7. לנוכח כך, ובטרם החלה פרשת ההגנה, העלה ב"כ המשיב טענת "אין להшиб לאשמה" וביקש לזכות את המשיב. ב"כ המשיב טען, כי לא נדרש להוכיח ברישוי הנהיגה על מנת לעשות שימוש "ברכב המופיע בהודעתו של אסימן [השוטר] וגם בכתב האישום" (בע' 8 ש' 18-17 לפרוטוקול הדיון מיום 5.5.15). המדינה, מצדיה, טענה, שבשגגה נרשם בכתב האישום מספר רכב אחר, וביקשה מבית המשפט להסתמך על האמור בהודעתו של השוטר ולאפשר לה להגיש כתב אישום מתוקן עם המספר הנכון, כפי שכתב השוטר. בית המשפט קבע קבוע בעניין זה: "אין מקום בשלב זה להתריר תיקון של כתב האישום, יחד עם זאת, אין מקום לזכות את הנאשם גם אם נפל פגם במספר הרכב בכתב האישום הרי שבדו"ח הפעולה מופיע מס' נכון וורכו מצין בምפורש כי מדובר בטרקטור" (בע' 9 ש' 20-18).

8. בחקירותו הראשית, הציג המשיב את גרסתו לאירוע, כדלקמן: "אני יש לי איזה עגלה, יש לה איזה מספר. יש לי כלוי נוסף עם מנוף חשמלי זה לא צריך רישיון לדבר הזה לדעתני. הוא נתען בחشمل. אני נסעתי כמה מטרים, ראיתי שוטר שאמר לי תעמוד בצד. אני עמדתי ביחס ממני את הפרטים נתמי לו את הרישוי של העגלה ... הלא כתנה דיברו איתי ולא הבנתי אותם" (בע' 10 ש' 3-6 לפרוטוקול מיום 5.5.15). כן חזר על טעنته, כי הוא לא הבין את תוכחת הערעור בבית המשפט המחויז, שכן הדיון התנהל בעברית בלבד נוכחות מ譯译ן, ובתום הדיון, עורך דין לא הסביר לו את תוכחת הערעור: "**העו"ד אמר לי ללכט ולהלך זה מה שקרה. אני לא הבנתי מה קרה לא נתנו לי ניירת**" (בש' 24).

9. בהכרעת דין מיום 18.6.15, התייחס תחילה בית משפט קמא לחוסר התאמה בין סוג הרכב המופיע בכתב האישום (טרקטור) לבין כל הרכיב השיר למספר הרישוי המופיע בכתב האישום (גורור). בית משפט קמא קבע, כי מדובר ב"אי התאמה מהותית", שכן נהיית גורר אינה מחייבת רישיון נהיגה. בנסיבות אלה, כך קבע, היה ניתן לזכות את המשיב מהטעם שהמעוררת לא הוכיחה את האשמה המיוחסת למשיב בכתב האישום.

יחד עם זאת, הוסיף בית משפט קמא ובחן, האם ישנן ראיות אחרות שיש בהן להוכיח את אשמו של המשיב, על אף אי התאמה בין סוג הרכב למספרו על פי כתב האישום. בית משפט קמא מצא, כי הראיה היחידה לעניין סוג הרכב בו נהג המשיב, הינה דו"ח הפעולה בו נכתב, שהמשיב נהג בטרקטור. כן ציין, כי דו"ח זה הוגש בהסכמה ההגנה וכי "בכן הסכימה לתוכנו, בין היתר, בכל הנוגע לסוג הרכב שצווינו בו". בהמשך לכך, ציין בית המשפט את גרסתו של המשיב בעדותו, כי הוא נוהג ב"רכב חשמלי אליו חוברה עגלת שאת רישיונה הוא מסר לשוטר ואשר מספירה נכתב בכתב האישום", וקבע, כי יש באמור להעלות ספק בקשר לסוג הרכב בו נהג. להשफתו של בית המשפט, אין בעובדה, שבהודעתו במשטרה התייחס המשיב לכלי הרכב בו נהג כאל טרקטור, כדי לשולץ את האפשרות, שמדובר באותו כלי רכב חשמלי עליו העיד המשיב בבית המשפט. בהמשך לכך, קבע, כי לאחר שהשוטר שכתב את דו"ח הפעולה, אשר עדותו הייתה יכולה לשפוך או על סוג הרכב, לא העיד בפניו, לא עלה בידי המעוררת לסתור את הספק שעורר המשיב בעדותו בבית המשפט בקשר לסוג הרכב בו נהג.

לסיכום, קבע בית המשפט קמא, כי "לנוכח הפגם המהותי שהתגלה בכתב האישום בנוגע לסוג הרכב בו נהג הנאשם לא יכול לקבוע למלואה מכל ספק כי הנאשם נהג ביום האירוע נשוא כתוב האישום ברכב המחייב רישיון נהיגה". משכך, זיכה את המשיב מחמת הספק, ובהתאם תוצאה זו, לא נמצא מקום לדון בשאלת האם ידע המשיב כי הוא פסול מלנהוג, גם לא בטענותו של המשיב בדבר פגמים בחקירותו.

עיקרי טענות הצדדים בערעור

10. בפתח הودעת הערעור, צינה המעוררת לגבי מספר הרכב בו נתען שהמשיב נהג, כי "**טעות הסופר הינה בדו"ח הפעולה**" (ר' בסעיף 5 להודעת הערעור). זאת, כאמור, בנגד לטענותה בפני בית משפט קמא, כי טעות הסופר היא בכתב האישום והמספר הנכון הוא זה שצווין בדו"ח הפעולה. בנוסף, בדיון שהתקיים בפני ביום 15.10.15, מסר ב"כ המעוררת, כי "**לא יכול היوم לתקן את כתוב האישום, במובן זה שאינו יודעים בוודאות שוכן לאתר כתע את מס' הטרקטור**" (בע' 1 ש' 11-10).

11. לגופה של הכרעת דין של בית משפט קמא, העלתה המעוררת שורה של טענות. תחילה, הפניה להודעתו של המשיב במשטרה ולתשובתו לאישום, וטענה, כי בית המשפט התעלם מהעובדת, שנהייתה של המשיב בטרקטור כלל לא הייתה שנייה בחלוקת וכי גרסתו של המשיב לפיה כלל לא נהג בטרקטור אלא ברכב חשמלי, הועלתה לראשונה רק במהלך עדותו בפני בית משפט קמא ומהווה הרחבת חזית. לטענת המעוררת, מדובר בגרסה כבושה, שמשמעותה נמוך עד אפסי.

פגם נוסף שנפל בהכרעת הדין של בית משפט קמא, טמון, לטענת המעוררת, בכך שבית משפט קמא זקף לחובתה,

ולא לחובת הגנה, את העובדה, שהשוטר שכתב בדו"ח הפעולה שהמשיב נהג בטרקטור לא העיד בבית המשפט, וכפועל יוצא, לא סתר את טענת המשיב באשר לסוג הרכב בו נהג המשיב. שכן, הדו"ח הוגש בהסכם, אשר לדידה של המערערת, "פירושה הסכמתה לאמתות תוכן המסמן, בין היתר באשר לסוג הרכב שצוין בו, ללא הצורך להעיד את עורף המסמן" (בסעיף 9 להודעת הערעור). בעניין זה, נסכמה המערערת על סעיף 10ב' לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971, וטענה, כי "בכך שווייתר על העדת עורף דו"ח הפעולה, הוא [ב' המשיב] אמר מפורשת שהמשיב נהג בטרקטור" (בע' 1 ש' 19-18 לפרטוקול מיום 15.10.15).

לבסוף, טענה המערערת, כי קביעתו של בית משפט קמא "לפיה קיימת אי התאמנה מהותית בין סוג הרכב המופיע בת/2 [דו"ח הפעולה] לבין סוג הרכב המופיע בכתב האישום" (בסעיף 10 להודעת הערעור), עומדת בסתרה להחליטו במהלך דיון ההוכחות, כי "אין מקום לזכות את הנאשם גם אם נפל פגם במספר הרכב בכתב האישום הרי שבדו"ח הפעולה מופיע מס' נכון ועורכו מצין במפורש כי מדובר בטרקטור" (בע' 9 ש' 20-18 לפרטוקול מיום 15.5.15). לדידה של המערערת, ממשמעות ההחלטה היא, כי בית משפט קמא "סמן ידו" על השוטר אשר ציין בדו"ח הפעולה שהמשיב נהג בטרקטור.

בהתנתק כל האמור, טענה המערערת, כי היה על בית משפט קמא להרשיע את המשיב.

12. מנגד, טען ב' המשיב, כי לא נפל כל פגם בהכרעת הדין המזוכה. לשיטתו, אין כל סתירה בין הגרסה שמסר המשיב בהודעתו במשטרה ובתשוביתו לאישום, לבין הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט. שכן, המשיב ובא כוחו אף תיארו בשפה "עוממית" את הכללי החסמי בו נהג המשיב במילה "טרקטור". לדבריו, גם השוטר שכתב את דו"ח הפעולה, "רשם בדו"ח הפעולה את הכללי החסמי כטרקטור" (בסעיף 3 לתשובה לערעור).

בהקשר זה, ביקש ב' המשיב להציג, כי בתשובתו לכתב האישום, המשיב אמ衲 הודה נהג בטרקטור, אך הוא לא הודה, שניגג בטרקטור המוחיב רישון נהיגה או בטרקטור שפרטיו מופיעים בכתב האישום. בהמשך לכך, טען ב' המשיב, כי בית משפט קמא אמ衲 קיבל קריאה את מספר הרכב שנרשם בדו"ח הפעולה, אך עדין, המערערת לא הוכיחה, שרכב הנושא מספר זה, טען רישון נהיגה. להשיקpto, במצב דברים זה, בצדק זיכה בית משפט קמא את המשיב.

לבסוף, ציין ב' המשיב שורה של פגמים שנפלו בחקירותו של המשיב במשטרה, וביניהם, העובדה, שחקירתו של המשיב הייתה בשפה העברית ולכן הוא לא הבין את שנאמר לו (בסעיף 17 לתשובה לערעור). בדומה, הלין על כך, שבڊון בערעור בבית המשפט המחויז לא נכח מתורגמן. לטענותו, כפועל יוצא, המשיב לא הבין שגזר דין זה הוחמר וכי נאסר עליו לנוהג גם בטרקטור.

דין

13. לאחר שענייתי בהכרעת הדין וشكلתי את טענות הצדדים, הגיעו למסקנה, כי דין הערעור - להתקבל, וזאת מהטעמים שיפורטו להלן.

14. כאמור, בכתב האישום נפלה שגגה, באופן שি�שנה אי התאמה בין סוג הרכב בו נתען שהמשיב נהג (טרקטור) לבין מספר הרכב שמצוין בכתב האישום כשייך לטרקטור: התברר, כי המספר שנרשם, לא שייך לרכב בו נהג המשיב אלא לעגלה אשר הייתה מחוברת אליו רכב. הנהיגה באותה עגלת, אינה מחייבות רישון נהיגה (היא מוגדרת כ"גרור"), ומסיבה זו, מצא בית משפט קמא, כי מדובר ב"פגם מהותי בכתב האישום", בגיןו "הicity יכולת לזכות את הנאשם כבר בשלב זה מאחר והמואשימה לא הוכיחה את האשמה המיויחסת לנאנש בכתב האישום". אכן, אין להקל ראש בטעות העובדתית שנפלה בכתב האישום, אשר מן הראי היה שלא תתרחש. ואולם, בשים לב לכך, שלא היה בשגיאה זו כדי להחמיר עם המשיב והייתה לו הזדמנויות הוגנת להתגונן מפני האישומים שייחסו לו, מסכים אני עם המערערת, כי העובדה, שאין בידה את מספרلوحית הרישוי של הרכב בו נהג המשיב (כך שאין ביכולתה להציג ראייה כי הנהיגה באותו רכב דורותה רישון), אינהobilila בהכרח למסקנה, כי אין ביכולתה של המואשימה להוכיח את האישום המיויחס למשיב - הנהיגה ברכב המחייב רישון נהיגה. כך, פסק בית המשפט העליון בהקשר דומה, כי ניתן להרשיע אדם בעסקת סמים גם אם הסמים לא נתפסו: "**בקבוקי הסם לא נטאשו אמן, אך אין בעובדה זו, כשהיא עצמה, כדי למנוע את הרשותו של זהבי בדין.**" (בע"פ 4998/95 מ"י נ' אוקטביו, ניתן ביום 31.7.97, בפסקה 18). וראו גם ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.10.80), שם נקבע, כי ניתן להרשיע הנאשם מרוחות שגופת הקרבן לא נמצאה, וזאת בהסתמך על הודהות הנאשם מוחוץ לcotali בית המשפט או על ראיות נסיבותיות.

על אותו משקל, במקורה דין, ניתן להרשיע את המשיב חרף אי התאמה בין סוג הרכב למספרו על פי כתב האישום - בלבד שעובdetת נהיגתו ברכב אשר נדרש רישון נהוג בו, הוכחה כדיבע באמצעות ראיות אחרות.

15. אכן, ניתן לראות, כי חרף מסקנותו דלעיל, הוסיף בית משפט קמא ובחן האם קיימות ראיות אחרות שיש בהן להוכיח את אשמתו של המשיב. בית המשפט קבע בעניין זה, כי "**אין בפני ראייה לעניין סוג הרכב בו נהג הנאשם חולת העובדה שבדוח הפעולה ת/2 נרשם כי הנאשם נהג בטרקטור**" (ההדגשה שלי - א' כי), אך הנכון הוא, כי מלבד אותו דו"ח פעולה, ישנה בראש ובראשונה הודעתו של המשיב במשטרה, אשר הוגשה במסגרת פרשת התביעה (ሞצג ת/1). בהודעה, מסר, כי "**אמרו לי מותר לי לנוהג על טרקטור ... ככה אמרו לי בבית משפט**" (בש' 11-13). למשמעות ת/1), ולשאלה, מהיינן נסע ולאן, השיב: "**כמה נסעת היזמי את הטרקטור, 10 מטר**" (בש' 17). יתר על כן, ובכך העיקרי, בית המשפט קמא התעלם מן העובדה, שהמשיב התייחס לרכב בו נהג כל טרקטור - לא רק בהודעתו במשטרה, אלא גם בתשובתו לאישום. כך, טען ב"כ המשיב בדיון שהתקיים ביום 15.2.15: "**הקראתו לנאנש את כתב האישום והוא הבין את תוכנו. אנו מודים בכך כי רישיונו פקע, לא מודים בפשילה כיוון שבגזה"** שניתן לו בבית המשפט לתעבורה בירושלים הוטלה עליו פסילה שתסוגה כך שהוא יכול היה לנוהג על טרקטור. על החלטה זו הגישה המדינה ערר ובמסגרת הערעור בוטל הסיגוג. בדיון בערעור שהתקיים ביום 5.6.12 בפני כב' השופט אמן כהן, לא נכח מתורגמן והנאנש לא הבין כי כתוצאה מקבלת הערעור נאסר עליו לנוהג בטרקטור והוא נתפס נהוג בטרקטור" (ההדגשות שלי - א' כי).

16. בהינתן דבריו של ב"כ המשיב בתשובה לאישום (אליהם, כאמור, לא התייחס בית משפט קמא), אני מוצא, כי שגה בית משפט קמא במסקנותו לפיה אין לשול את האפשרות, שהטרקטטור אליו התייחס המשיב בהודעתו במשטרה הוא למעשה הכליל החסמי עליו העיד בבית המשפט (ואשר לגבי טען, כי "**זה לא צריך רישון לדבר הזה לדעתו**", בע' 10 ש' 3-4 לפרטוקול מיום 5.5.15). שכן, דבריו של ב"כ המשיב בתשובה לאישום, ובמיוחד דבריו, כי "**נאסר עליו**

לנהוג בטרקטור והוא נתפס נהוג בטרקטור, אינם מותרים מקום לפרשנות אחרת, אלא שהמשמעות הודה בכך, שהוא בטרקטור הטעון רישון, בזמן שנאסר עליו נהוג בו. הם מפגינים כל ספק אפשרי ומובילים למסקנה חד משמעית וחידה, לפיה, עד למתן עדותם בבית המשפט, לא חלק המשיב על העובדה, שהוא נהוג בטרקטור אשר צריך רישון לנהוג בו. כאן המקום להזכיר גם, כי בפתח התשובה לaiושם הודיע ב"כ המשיב, שהוא הקרא למשיב את כתוב האישום והמשיב הבין את תוכנו. המשמעות היא, כי אין עוררין, שבשלב התשובה לaiושם הבין המשיב שהוא מואשם בהיגנה, בטרקטור שנדרש רישון כדי נהוג בו. למורת זאת, לא רק שהמשיב לא העלה במסגרת התשובה לaiושם, ولو ברמיזה, כל טענה לפיה הכליל בו נסע כלל אינו טעון רישון בהיגנה, אלא שהוא הדגיש, כי הוא אינו חולק על קיומו של היסוד העובדתי (נהיגה בטרקטור הטעון רישון בהיגנה) וכי טענתו היא אך לגבי התקיימותו של היסוד הנפשי (כי המשיב לא ידע שהוא פסול מנהוג בטרקטור).

17. בהתייחסו לתשובה לaiושם, טען ב"כ המשיב, כי כמו המשיב, גם הוא עצמו קרא לכל היחסמי בו נהוג המשיב, בשם טרקטור (ר' בסעיף 3 לתשובה לערעור). ברם, אם אכן טענת ההגנה הייתה, שהמשיב נהוג בכללי חשמלי שאינו דרוש היותר, ברור, כי ב"כ המשיב, שהינו עורך דין המודיע לחשיבותה של המילה, לא היה משתמש במילה "טרקטור" לתיאור עונש הפסילה שהוטל על המשיב ("**כתוצאה מקבלת הערעור נאסר עליו נהוג בטרקטור**"), ומיד לאחר מכן, לתיאור הרכב בו נהוג המשיב (**"הוא נתפס נהוג בטרקטור"**). יתר על כן, אם המשיב אכן היה חולק בשלב מכון, לתיאור הרכב בו נהוג המשיב (**"הוא נתפס נהוג בטרקטור"**). בפועל טען, לא היה בא כוחו טוען, כי **"לא מודים בפסילה כיון שבגצה" ד שnitן לו בית משפט לתעבורה בירושלים הוטלה עליו פסילה שטווה כך שהוא יכול היה נהוג על טרקטור**, אלא היה טוען, כי המשיב אינו מודה בהיגתו תחת פסילה, כיון שהוא נהוג ברכב שלא צריך רישון נהוג בו. לפיכך, אני קובע, כי לא ניתן לפרש את דבריו של ב"כ המשיב בתשובה לaiושם, אלא כי המשיב לא חלק על עצם נהיגתו בטרקטור, אשר צריך רישון נהוג בו.

18. הנה כי כן, עסוקין בסיטואציה בה המשיב הודה בביצוע היסוד העובדתי של כתוב האישום - בהודעתו במשטרה ובתשובתו לaiושם - אך במהלך חקירתו הראשית, העלה גרסה חדשה לפיה הוא כלל לא נהוג בטרקטור, אלא ברכב חשמלי שאין טעון רישון. מכאן, שעסוקין בגרסה כבושא, לגבייה קבועה הפסיקה באופן חוזר ונשנה, כי ערכאה הראייתי **"הינו מועט, כאשר לא ניתן הסבר מספק לכਬישת העדות"** (ע"פ 395/06 **חוליסטוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.11.06, בפסקה 21). המשיב טען, כי ההסבר לכਬישת גרסתו במשטרה היה משומש שהוא נחקר בשפה העברית ולא הבין את השאלות שנשאל ובעזיה חשב את המיויחס לו. הדעת נותנת, כי ב"כ המשיב היה מעלה טענה לרלוונטיות וחשובה זו לaiושם, אז אין חולק שהמשיב הבין את המיויחס לו. בדעת נותנת, כי ב"כ המשיב היה מעלה טענה לרלוונטיות וחשובה זו בשלב זה, והעובדת שלא עשה כן אף טען היפר, כי **"נאסר עליו [על המשיב] נהוג בטרקטור והוא נתפס נהוג בטרקטור"** - מעיבה על אמיןותה של גרסה. כן אין להתעלם מן העובדה, שהמשיב בחר להעלות לכך הגנה את הטענה לפיה הוא נהוג בכללי חשמלי שאין טעון רישון, רק לאחר שהתברר לו, שמספר הרישוי שנכתב בכתב האישום אינו של הרכב בו נהוג, ולאחר שנסתירימה פרשנת התביעה. יש במהלך דבריהם זה, להגביר את **"החשש הטבעי שהcabisha נועדה להסתאמת הגרסה הכבושה לריאות התביעה ולסיקול האפשרות לבחון את מהימנותה, על ידי חקירותם של העדים שהעידו לפני חשייפה"** (בע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 18.5.98, בפסקה 5). סביר, כי אם היה מעלה המשיב את גרסתו הכבושה בנסיבות תשובתו לaiושם, הייתה המערערת מזמנינה את השוטר שכtab את דוח הפעולה, להיעיד על סוג הרכב בו נהוג המשיב.

19. כאמור, בית משפט קמא לא נתן דעתו לעובדה שגרסתו של המשיב במהלך עדותו הייתה גרסה כבושה, וכך גם הטעלים מהמועד בו אימץ המשיב את גרסתו החדש. במצב דברים זה, אני מוצא, כי קמה עילה להתערב במסקנותו של בית משפט קמא לגבי הגרסה שמסר המשיב בעודתו, כמעוררת ספק באשר לסוג הרכב שהמשיב נהג בו, ואני קובע, כי אין ליתן בה כל אמון. ויפס הם לכאן דבריו של כבוד הנשיא זמורה בע"פ 1/48 סילוסטר נ' **היועץ המשפטי לממשלה** (ניתן ביום 16.11.48): "**הדין הפלילי אינו צריך לקבל צורת משחק אשוקוי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק.** **תפקיד הדין הפלילי - להוציא כאור משפט**" (שם, בפסקה 17).

20._CIDOU, אין להרשיע אדם על יסוד הודהתו, אלא אם מתווסף להודהה "דבר מה נוסף". מדובר בתוספת ראייתית ממשמתה, שדי שתאשר במידת מה את תוכן ההודהה, ולא בתוספת ראייתית מסובכת. בעניינו, אני מוצא "דבר מה נוסף" להודאותו של המשיב בחקירה במשטרה ובתשובתו לאישום, בדו"ח הפעולה בו ציין השוטר, כי המשיב נהג בטרקטור. ב"כ המשיב טען, כי גם השוטר שכתב את דו"ח הפעולה, "**רשם בדו"ח הפעולה את הכליה החשמלי כטרקטור**" (בסעיף 3 לתשובה לערעור), אך אין בידי לקבל טענה זו, שהצדיק עם בית משפט קמא, כי בהסתמתו להגשת דו"ח הפעולה כראיה קבילה הסכים ב"כ המשיב **"لتוכנו, בין היתר, בכל הנוגע לסוג הרכב שצווינו בו.**" כך גם יש לציין, כי ב"כ המשיב יותר על חקירותו של השוטר בחקירה נגדית.

לא לモתר לצין גם, את פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון, כי **"בעדות כבושה ניתן למצוא לעיתים חזוק לראיות התביעה"** (ראו, למשל, בע"פ 10/6901 דוד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.2.1.2, בפסקה 18).

21. לפיך, אני קובע, כי **היסוד העובדתי** הוכח במידת ההוכחה הנדרשת - כי המשיב נהג בטרקטור המחייב רישיון נהיגה, כשהוא תחת פסילה.

22. ועתה, לשאלת **היסוד הנפשי**. כאמור, המשיב הלין על כך, שהדין בערעור בפני בית המשפט המחויז, התנהל בעברית, בלי נוכחות מ譯, וכי בתום הדיון, מי ששימש כסנגורו באותו הליך,עו"ד אונואר באשר, לא הסביר לו את תוצאת הערעור אשר ביטל את הסיווג של השלילה ולכן המשיב לא ידע שהוא פסול מלנהוג בטרקטור. ברם, לא מצאתי בטענות אלה ממש. הדבר בטענות בעלמא, אשר לא נתמככו בכל ראייה שהיא, ומנגד, כפי שציין בית משפט קמא, אין אינדיקציה להימצאותו של מ譯 בדינויים שהתקיימו בבית המשפט לטעורה (ת"ד 11-7585-03-7). יש באמור לכרסם בטענותו של המשיב בדבר אי הבנת השפה העברית, והסבירו, כי השופט בבית המשפט לטעורה **"הסביר לי ותרגמו"** (בע' 10 ש' 27 לפרוטוקול מיום 5.5.15), גם הוא נעדר כל בסיס ראייתי ונראה קלוש. מכל מקום, אם אכן לא הבין המשיב את שנאמר במהלך הדיון בערעור, אז לא ברור, מדוע הוא לא הlion בפני עו"ד באשר או בפני בית המשפט על העדרו של מ譯 מאולם הדיונים, או על קשיי הבנה של המתרכש באולם? בדומה, אם קטענותו של המשיב,עו"ד באשר לא הסביר לו את תוצאת הערעור ו**"אמר לי לרכת ולהן זה מה שקרה"** (טענה אשר על פניה נראית בלתי סבירה), מדוע לא בירר עם עורך הדיון לאחר מכן מה הייתה תוצאת הערעור? וזכור כאן, כי עו"ד באשר דבר את השפה הערבית.

23. לפיך, אני דוחה מכל וכל את טענותו של המשיב בדבר כשל בייצוג, ואפנה לדברים שנאמרו בرع"פ 7789/14 **זכאייה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.12.14), אשר מתאיםים הם למקורה דן: "**לא ניתן להשלים עם התופעה, כי**

לאחר סיום של הליך משפטי, יקום אחד הצדדים ויטען בعلמא, כי בא-כחו فعل ללא ידיעתו ולא הסכמתו. ככל שמדובר בטענה כנה, הדברים חמורים ביותר, וראוי למצות את הדיון עם עורך הדין שורה, כביכול. לעומת זאת, אין מקום לכך שטענה מעין זו תיטען כלאוחר יד, מבלתי לנוקוט צעדים נגד עורך הדין שנגדו מופנות הטענות, או לפחות הפחות לצרף את תגובתו של עורך הדין לטענות נגדו" (שם, בפסקה 9).

24. אשר על כן, אני מקבל את הערוור ומרשיע את המשיב ב实践中 עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפיקודת התעבורה; נהיגה ללא רישון נהיגה תקף, לפי סעיף 10א לפיקודה; ונ נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפיקודת ביטוח רכב מנوعי.

התיק יוחזר לבית משפט קמא לצורך גזירת העונש.

המצוירות תשליך העתק לצדים.

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ו, 26 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.